

Mirsad Hadžikadić:

Bilo je zaista magično. Broj učesnika nas je sve šokirao. Procjene broja učesnika variraju od 15.000 do 32.000. Čini se da je bilo zaista blizu 30.000. Mi smo očekivali 500 – 1.000 ljudi. Policija nam je rekla da prepustimo procjenu njima, a onda su nas nazvali i rekli da će biti mnogo više nego što smo mislili. Događaj je bio najavljen u medijima. Taj dan je vrijeme trebalo da bude kišovito i loše, pa ljudi nisu znali i zvali su mene da me pitaju šta da radimo ako bude padala kiša. Rekao sam da ćemo to učiniti bez obzira na sve. Onda je vrijeme zapravo bilo savršeno, uglavnom sunčano a kiša je padala samo oko pet minuta. Slijedili smo određenu rutu kroz Stari Grad do zgrade Parlamenta. Nismo koristili ulice nego smo hodali trotoarima, kako ne bismo mnogo ometali vozače. Ljudi su bili veseli i pjevali su. Bile su porodice sa djecom, mladi, stari, penzioneri, ljudi svih starosnih dobi, zaposleni, studenti. Najbolje od svega je bilo to što je atmosfera bila pozitivna. Skoro svi su komentarisali da nisu mogli ni zamisliti da bi se nešto ovako moglo desiti u Bosni: pozitivna energija, mirna šetnja bez ijednog jedinog incidenta. Nije došlo do novog klastera Covid-19 slučajeva. Policija je bila izvanredna. Bile su tri razine policijske kontrole: kantonalna, entitetska i državna. Bojao sam se da će neko baciti kamen i razbiti izlog ili tako nešto, ne iz naših redova nego iz onih koji bi se infiltrirali u naše redove samo kako bi izazvali nevolje. Međutim, možda zbog policijskih snaga koje su zaista bile snažno prisutne, bilo je prelijepo, i mi smo zahvalni policiji zbog toga. Kasnije smo saznali da su neki od onih koji su odobrili ovu mirnu šetnju sankcionisani što su nam dozvolili taj događaj. Uprkos svemu tome, oni su nastavili i ispoštovali cijeli događaj i davali nam savjete sve vrijeme kako da se ponašamo kako bi se sačuvala bezbjednost, kako učesnika marša tako i prolaznika i vozača. Pred kraj, kako smo se približavali zgradi Parlamenta... Dan prije protestne mirne šetnje dobili smo poruku odnosno telefonski poziv iz Parlamenta kojim su nam dali verbalnu zabranu na naš zahtjev da koristimo prostor ispred zgrade Parlamenta da zastanemo petnaestak minuta kako bih ja pročitao izjavu. Nisu nas pustili da to uradimo, zbog uslova izazvanih korona virusom, jer nije dozvoljeno formirati velika okupljanja ljudi na jednom mjestu, pa smo morali da se nastavimo kretati. Zato je bilo jako teško prenijeti poruku odnosno održati govor. Počeo sam govoriti prvoj grupi, kako su prilazili, i dok sam držao govor, isključili su struju tako da nisam mogao završiti

govor. Ali, ipak je bilo sjajno. Bio je to jedan od onih trenutaka kad shvatite da ćete uvijek znati gdje ste bili 30. maja 2020. godine. Bilo je zaista posebno.

Nakon toga sam pozvao sve da odemo u Zemaljski muzej, koji je skoro kao simbol državnosti Bosne i Hercegovine, ali je u finansijskim problemima jer nema dovoljno podrške Vlade. U jednom trenutku u prošlosti morali su biti i zatvoreni, a sada su u istoj opasnosti, pa smo pozvali sve učesnike šetnje da odu tamo, kupe kartu i na taj način malo olakšaju njihov problem. Cijela protestna šetnja je bila zaista čarobna. Ono što se desilo kasnije nije bilo tako veselo. Primijetili smo, znaš, odeš kući i razgovaraš sa ljudima i očekuješ da budeš u centru medijske pažnje i da je to sve o čemu će se pričati. Međutim, kad smo došli kući, gledali smo vijesti i primijetili smo nešto. Predstavnici odnosno lideri opozicionih stranaka su zapravo došli da svojim prisustvom izraze podršku mirnoj protestnoj šetnji, za šta sam im zahvalan, a onda sam vidio da je cijela stvar u medijima predstavljena kao da je to protestna šetnja opozicije. Na kraju sam i pročitao da su to nazvali protestnom šetnjom opozicije, kao i zahtjevima opozicije. Šta?! Te večeri sam pozvan na jednu državnu televiziju na *talk show* koji je rangiran kao *talk show* broj jedan u državi. Dvojica lidera iz opozicije koji su zapravo došli na početak protesta da izraze verbalnu podršku su već bili tamo. Rekli su mi da će sva četvorica biti tamo, ali dvojica nisu mogli doći, i pitali su mogu li i ja doći. Nije mi se to svidjelo. Ako žele razgovarati o protestnoj šetnji, zašto razgovaraju sa drugim ljudima a ne sa onima koji su to organizovali? Ali svejedno sam otišao, samo kako ne bih pustio da oni pričaju o protestnoj šetnji kao da je to njihova ideja. Želio sam barem malo da kontrolišem situaciju, ali to je bilo nemoguće jer je domaćin želio da tu situaciju prikaže kao veliku novu koaliciju koja je upravo formirana, i kao snagu opozicije. Ta dvojica su dala neke izjave koje su me zgrozile. Jedan od njih je rekao da će se nastaviti sa protestima i svrgnuti vlada na miran ili na drugačiji način. Ja sam ga zaprepašteno pogledao. Prije svega, „Mi ćemo nastaviti s ovim“ - pa šta on misli pod time da će *oni* nastaviti?! Mi smo to uradili, mi smo rizikovali, mi smo obavili logistički dio posla i sve. Pozvali smo ljude, pripremili, donijeli balone, transparente i banere, sve smo zapravo mi uradili. A onda taj poziv na nasilni ustanak ili nešto tako, ako zahtjevi ne budu ispunjeni. Bio sam šokiran. Rekao sam samo nešto u smislu da se to ne treba uraditi, i da se to ne može uraditi, i da to nije ono što mi promovishemo, jer ovo su bili mirni protesti. Ali, već su nas stavili u jednu košaru. Onda sam vidio jedan transkript sa

društvenih medija, kao izvještaj sa tog razgovora. Zapravo su na svojoj internet stranici postavili izvještaj odnosno sažetak našeg razgovora na televiziji, gdje su stavili fotografiju sa nama trojicom, i mene naveli kao trećeg. Ne zaboravimo, ovo je naš trenutak. Ovo je naš veliki trenutak. Ne pamtim kad je ijedna politička stranka izvela 30.000 ljudi na ulice, i da sve prođe tako lijepo, mirno i snažno. Iznenada sam ja treći?! Ne radi se o mom egu, jer ja predstavljam Platformu za progres, organizatora događaja. I onda oni navode naša tri imena, i mene kao trećeg. I govore o nekakvoj prijetnji da svrgnu vladu na miran ili drugačiji način. Bio sam zaprepašten jer ja to nikad nisam rekao. Ovo nije njihov trenutak, to je naš trenutak, i iznenada mene stavljaju kao trećeg. Zato sam sačekao ponedjeljak, kad sam bio pozvan na jedan drugi razgovor. U ponedjeljak sam zato snažnije nastupio, i u suštini sam rekao da moram nešto da razjasnim i da im objasnim šta se zapravo dogodilo. Bilo mi je zaista žao, a i danas mi je žao, što sam pozvao sve na državnoj televiziji, kad sam ih zamolio da ponesu svoje zastave i dresove, prošetaju sa banerom svoje stranke, jer to je u redu. To je u redu jer je ovo protest građana, i bolje je da se vide sve te zastave ujedinjene, u redu je. Mislio sam da će se to dogoditi, i to je ono što podrška šetnji predstavlja. Dođite i prošetajte s nama. Oni su, nakon nekoliko dana promišljanja, izabrali nešto što nije čak ni srednji put, nego je podli način tako što nisu pozvali svoje ljude i nisu ih poslali na protestnu šetnju. „Ako mi pošaljemo svoje ljude, to će izgledati čak i bolje za Platformu za progres ako ti ljudi dođu pa to bude još veći događaj. U slučaju da bude zaista dobro, moramo preuzeti dio zasluga, pa hajdemo se mi pojaviti: samo vođe stranaka. Pojavimo se na početku šetnje, dajmo izjave za medije, i onda idemo.“ Na taj način oni u suštini kažu: „Ako bude dobro, podržat ćemo ih, i reći da je zato događaj bio veliki. A ako ne bude dobro, onda ćemo reći da to nije naš projekat nego Platforme za progres koja je to osmislila, a mi smo pokušali da im pomognemo davši im podršku.“ I tako je došlo do erupcije u cijeloj državi dva puta: prvi puta zbog protesta, a drugi put zbog mog snažnog stava na državnoj televiziji, kad sam u suštini rekao: „Slušajte, dosta mi je ovoga. Prije svega, ne radi se o koaliciji.“ Jer, toliko mojih ljudi me pitalo jesmo li sada u koaliciji, i zašto, jer da su željeli njih oni bi bili njihovi članovi. Oni to ne žele, i ja sam morao reći: „Da razjasnimo stvari, Platforma za progres je organizovala ovaj protest.“ Znao sam da ću zbog toga biti osuđen, ali i da ću imati podršku. Upravo to se i dogodilo. Kritike su došle sa strane koja kaže: „Čekaj malo, konačno se opozicija

ujedinila, a ti ju opet razdvajaš?“ S druge strane, ostali kažu da je sjajno što sam se riješio tih ljudi. Mi naravno ne želimo biti viđeni kao neko ko sprečava da se nešto dobro dogodi, ali želim da ljudi govore istinu i budu iskreni sa nama. Nemojte računati, samo dođite i podržite nas, i ako želite promijeniti državu, promijenimo ju zajedno. Ali sam takođe snažno izjavio da nećemo ući ni u kakvu koaliciju, nego ćemo biti sami. Moramo se dokazati kao nova stranka, moramo znati gdje stojimo. Moramo postati snažni prije nego što uđemo u koaliciju. Jer, ako sada uđemo u koaliciju, oni će nas ugušiti. Uradit će sve da zaustave naš rast, a mi ćemo energiju trošiti na njih. Dakle, rekao sam da nema koalicije, ali to ne znači da ne možemo sjesti i razgovarati o odejama o boljoj budućnosti, o programima, protestovati zajedno ako je to potrebno, podizati svijest o potrebi za promjenama. Međutim, na izbore ćemo izaći sa svojom vlastitom listom, a koalicije zasigurno možemo pripremati kasnije. Vidjet ćemo ko će dobiti najviše glasova, a onda se udružiti. Već ćemo imati program i znati šta želimo uraditi, i tako dalje. Bilo kako bilo, veliki događaj je bio u subotu, a onda je ponedjeljak postao još veći. Taj veliki uspjeh a onda nesloga među ljudima koji su bili tamo. I tako sada plivamo po tom talasu, i često je u medijima više o toj neslozi nego o protestu. A meni je suprotno: protest je trebao biti važan: toliki ljudi na ulicama male države, u malom Sarajevu. Dajte molim vas, sad želite pričati o razdvajanju. Ja kažem da nema razdvajanja među nama, nego samo želim da se zna istina, to je sve. Mi ćemo pronaći način, ne formiranjem koalicije, nego kroz razgovore, nadam se.

Mnogo je pojavljivanja u medijima. Što je interesantno, dobio sam više pažnje nakon što sam rekao nešto negativno nego nakon najave ili rezultata prelijepe, mirne šetnje. Organizovali smo konferenciju za medije u petak, dan prije šetnje koja je održana u subotu, i došlo je samo dvoje novinara. Najiskrenije sam očekivao da vidim 6-7 mikrofona, a onda je došla samo jedna osoba, a druga je kasnila. Mediji zaista mogu kreirati osjećaj da neko nije važan, i da se ništa neće dogoditi i da treba zaboraviti taj protest. Ali, na sami protest su zapravo došli, i neki su čak i prenosili neke scene uživo. Bili su šokirani. A onda, na licu mjesta sam dao dosta intervju a i fotografisao se sa hiljadama prolaznika koji su zamolili da se slikaju sa mnom, i to je bio najsimpatičniji dio. Svi su pokušavali da razgovaraju sa mnom, da mi nešto kažu i fotografišu se, što je bilo prelijepo. Na kraju moram reći da mi je drago da je cijeli događaj protekao tako dobro. Žao mi je zbog toga što se desilo kasnije i što smo morali razjasniti stvari, ali mi je i drago što

jesmo jer u nekom trenutku moraju shvatiti da moraju biti iskreni sa nama. Ne volim uobičajenu politiku. Ako imate prijatelja, imate prijatelja i trebate se brinuti jedno za drugo, čuvati leđa jedno drugome. Ne želim da ih moramo preispitivati kad god treba da nešto uradimo. Vidjet ćemo kako će se ovo dalje razvijati. U vijestima smo, a prvi cilj je bio razbiti medijsku blokadu, što se definitivno dogodilo. Ljudi su čuli za nas, znaju ko smo. Dobili smo mnoge nove članove nakon ovog događaja. Mnogo pažnje je na nama, ali medijima sam zapravo jako razočaran. Smatrao sam da oni treba da osjete kad je trenutak dramatične promjene, a to je bio taj trenutak. Ne mislim da su ovo trebali posmatrati kao neku običnu stvar. Istovremeno, dok smo mi održavali konferenciju za medije, premijer Federacije, koji je odobrio nabavku respiratora za Covid-19, a očito ima mnogo korupcije u tom procesu, je odveden u policijsku stanicu, ispitan, i odlučeno je da mora da ostane mjesec dana u nekoj vrsti pritvora ili čega već, dok se prikupljaju dokazi i odlučuje šta će biti s njim. Sve novine i sve medijske kuće su bile tamo. Dakle, pouka je da kriminalno ponašanje privlači veći nivo medijske pažnje nego proces ponovne izgradnje države i pokušavanja da se dokuči gdje želimo kolektivno da idemo. Iskreno, bio sam zaista iznenađen time i to me rastužilo, jer to jednostavno nije ispravno. To nije dobro za Bosnu i nije dobro ni za kod od nas. Ali, da se vratimo na pozitivnu stranu priče. Bilo je nevjerovatno.

Clark Curtis:

Par pitanja. Koja su bila tvoja inicijalna razmišljanja dok si šetao Starim Gradom sa tom masom ljudi iza sebe? Šta ti je prolazilo kroz glavu prošle subote? Ti si ovo organizovao, i prošlo je dosta vremena da se dođe do ovoga.

Mirsad Hadžikadić:

Ne znam koliko tačno je ruta bila duga, odnosno koliko kilometara, ali krenuli smo iz centra Starog Grada, pa kroz Stari Grad glavnom ulicom, sve do zgrade Parlamenta. Bio si tamo tako da znaš o čemu govorim. Dok smo šetali, osoba iz naše organizacije je prišla da mi kaže da, kad smo već prešli dvije trećine rute, posljednji u koloni su tek napuštali mjesto kretanja. I do tada sam vidio da je trg prepun ljudi, dok smo se okupljali da krenemo u protestnu šetnju, ali se još uvijek nije radilo o 30.000 ljudi. Krenuli smo, a na čelu kolone smo bili ja i još 4-5 ljudi, pa nisam znao šta se dešava u zadnjem dijelu kolone. Mi smo prvi prošli ulicama, i svi trgovci i njihovi kupci su izašli, poredali se i pljeskali nam dok smo prolazili. Bio je to prelijep trenutak –

vidjeti podršku naroda. Nije bilo nikakve vrste neprijateljstva, loših riječi ni ničega takvog. Mnogi su mahali, fotografisali se. Povremeno smo pjevali i bio je nevjerovatno vidjetu tu nadu. Neko je to lijepo rekao: Najvažnije je da još uvijek ima nade. Dok smo šetali, pratio nas je nevjerovatan osjećaj da ima nade za ovu državu. Ovi ljudi su promjena, i oni samo treba da se probude. Vidjeli smo i da nas policajci posmatraju nježno se smješajući, ali tako da njihovi nadređeni ne vide da nam time daju podršku. Svi su me upozoravali da trebam biti oprezan i da treba neko da ide pored mene, ali ja sam se osjećao sigurno sve vrijeme. Rekli su mi da su imali i ljude u civilnoj odjeći, i poslali su nekog ko je šetao blizu mene kako bi me zaštitio za slučaj da se nešto dogodi. Znači nisu željeli da se išta dogodi dok su oni vršili svoju dužnost. Neko iz naše organizacije mi je prišao da mi kaže da u tom trenutku kraj kolone tek napušta mjesto kretanja, i tad sam se osjetio nevjerovatno ponizno pred svim tim ljudima koji su došli. Značajna mi je činjenica da smo preuzeli rizik, ne plašeći se da rizikujemo. Bili smo pripremljeni za 100 ljudi kad smo organizovali događaj, jer znali smo da će doći naših 100 ljudi. I bili smo spremni da to objasnimo: da smo pokušali da probudimo ljude ali da oni to ne žele. Ali, prelaz sa toga na 30.000, mislim - dogodila se tektonska stvar. U tom trenutku u vama izaziva poniznost činjenica da ljudi imaju povjerenja u vas i vašu organizaciju. Zato mi riječ *povjerenje* odzvanja u glavi, i jednostavno mi je drago što se nismo plašili bilo kakvog ishoda, i što je na kraju sve prošlo dobro, i što nijedna druga politička stranka nije imala hrabrosti da to uradi. Mi nismo bili prvi ni jedini koji su razmišljali o tom procesu, ali smo jedini koji su zapravo imali hrabrosti da to uradimo. Primiti tu poruku da, kad smo već prešli dvije trećine rute, kraj kolone je tek napuštao mjesto kretanja, bilo je zapanjujuće. Pamtit ću taj trenutak, a pamtit ću i trenutak kad smo prolazili pored zgrade gdje su smještena tri člana Predsjedništva, kad smo svrsishodno usporili kako bismo polako prošli pored zgrade. Svi smo imali zviždaljke i svi smo uzvikivali, jer to je nefunkcionalno mjesto. To je jedno od mjesta protiv kojeg zapravo protestujemo. Ali, bilo je nevjerovatno. Bio sam jako sretan i zadovoljan što je i pored svih nedostataka događaj prihvaćen tako dobro.

Još jedna loša stvar se dogodila. Prije samog događaja, pojavio se značajan broj negativnih članaka o meni, koji su očito bili izmišljeni, sa fotografijama koje su očito bile montirane, sa mojom glavom na nekome drugom na nekoj drugoj sceni – nevjerovatno loše stvari koje se očito

nikad nisu dogodile, nego su bile laži prezentirane u medijima kao istina. To mi je pokazalo da se čak i ključna stranka plašila jer su vjerovatno čuli koliki će protest zapravo biti, tako da su takvi napadi intenzivirani, i to je u redu. Ja ne reagujem na takve stvari. Zatim se desio veliki dan, a nakon toga sam čuo sljedeće. Imali smo dvije osobe čija dužnost je bila donositi odluke koje su se morale donijeti na licu mjesta. Jedan od njih je imao spikerfon, kako bi se obraćao ljudima u koloni i po ulicama. Naš organizacioni odbor je imao oko 45 ljudi, a to dvoje je bilo zaduženo da pripreme stvari tokom šetnje, da održavaju red. Kasnije sam saznao da je jednog od to dvoje odnosno upravo čovjeka sa spikerfonom čuo reporter sa televizije N1. N1 je uvezan sa CNN-om i imaju svoje televizijske kuće u Sarajevu, Zagrebu i Beogradu. Taj reporter je izvijestio da ljudi iz Srbije učestvuju u mirnoj protestnoj šetnji. Time je u suštini poslao poruku cijeloj Bosni da Srbija organizuje nemire. Zašto bi oni to rekli? Zato što je čovjek sa spikerfonom imao srbijanski akcent. On jeste porijeklom iz Srbije. Došao je u Bosnu prije 4-5 godina, zaljubio se u Bosanku, oženio ju i sada živi u Sarajevu. On je novinar. On je naš član i član našeg tima za marketing i komunikacije i član našeg političkog savjetodavnog odbora odnosno političkog vijeća. Iz nekog razloga, nakon što je to izjavljeno, vijesti o njemu su se pojavile svugdje, i ta priča da Srbija šalje ljude da protestuju u Bosni se proširila kao požar. Taj čovjek je počeo primati prijetnje preko društvenih medija, i to se nastavilo cijeli dan, u tolikoj mjeri da je morao otići u policiju i prijaviti to u ponedjeljak. Pošto me N1 pozvao na intervju, ja sam im rekao da je njihov reporter to prouzrokovao. Na državnoj televiziji sam takođe objasnio, kad sam bio u jednoj drugoj televizijskoj kući, da to apsolutno nije tačno, i da niko iz Srbije nije bio prisutan, niti nam se iko javio i rekao da dolazi. Da, taj jedan čovjek je bio tu, ali on je to što jeste. On je naš član koji živi u Bosni, koji živi u Sarajevu i koji je veliki branilac prava Bosne i Hercegovine. To je njegovo ime. On je to što jeste i radi to što radi. Ta moja izjava je zaustavila te priče, pa je originalna priča nastavljena. Međutim, kasnije smo diskutovali o toj situaciji u našem političkom vijeću. Radili smo radili analizu prednosti i nedostataka onoga što se dogodilo, pa je neko je iznio taj slučaj i rekao da smo vjerovatno trebali razmišljati o tome unaprijed jer znamo da ljudi mogu biti osjetljivi na srbijanski akcent u Bosni i Hercegovini zbog rata, pa smo možda trebali zamoliti nekog drugog da to uradi. Ja sam rekao da se ne slažem. Znam da bi neko ko razmišlja o rizicima postupio tako, ali meni sama činjenica da niko u Platformi za progres nije ni pomislio na to

definiše koliko smo širokog i otvorenog uma. To nam uopšte nije bio problem i to nas ne uznemirava. Ja sam razgovarao s tim čovjekom danas. On govori srpski a ja govorim bosanski, i mi savršeno razumijemo jedan drugog. To mi ne smeta! To je znak koliko smo otvorenog uma, i to je znak koliko skućeno oni razmišljaju. Ja ću ga odbraniti, i uradit ću to svaki put. Oni treba da naviknu na činjenicu da smo mi stranka za sve građane ove zemlje, i ja ne želim da se povlačimo zbog napada neukih ljudi, ne želim to. Time je rasprava o tome završena. Iako znam da se on nije osjećao potpuno ugodno zbog svega što se kasnije dogodilo, pohvalno je da on ipak nije ništa rekao i nije se ni zbog čega žalio nego je samo u suštini rekao da je život takav.

Clark Curtis:

Imam još dva pitanja, ako imaš vremena.

Mirsad Hadžikadić:

Naravno.

Clark Curtis:

Ispričaj nam malo o svom obraćanju prisutnima, toliko koliko si mogao da im se obratiš, s obzirom na okolnosti, kad ste prišli zgradi Parlamenta. Vidio sam jedan snimak gdje se obraćaš prisutnima. Možeš li nam ispričati o tome šta si im zapravo rekao tog dana?

Mirsad Hadžikadić:

Naravno. Imao sam pripremljene bilješke, i tu sam se prije svega zahvalio policiji i svim organizacijama koje su se pojavile. Zahvalio sam se svim građanima i objasnio zašto smo držali tu protestnu šetnju - zbog osjećaja nepravde. Zatim sam prezentirao deset naših zahtjeva. Zahtjevi su klasificirani u tri grupe. Jedna grupa odnosi se na izbore. Želimo da se izbori održe, i želimo da se održe i u Mostaru. Želimo da se uvede elektronsko glasanje. Želimo da se sve odluke svih sudova zapravo implementiraju, a mnoge od njih se odnose na Izborni zakon. Druga grupa zahtjeva odnosi se na stanje u državi, i tu smo u suštini iznijeli da sve odluke u državi treba da se donose u Parlamentu ili institucijama države - zakonodavnim institucijama države ili izvršnoj vlasti. Ono što mi imamo u Bosni i Hercegovini je paralelna struktura. Vođe tri nacionalne stranke su ti koji zapravo donose sve odluke. Zatim oni kažu zastupnicima kako da glasaju, i oni glasaju. To je paralelan proces donošenja odluka, to nije parlament niti kongres,

nego su vođe stranaka. To je skoro kao kad bi u Sjedinjenim Državama vođe Republikanske i Demokratske stranke pregovarale o bilo kakvim zakonima, tek tako. Međunarodna zajednica zapravo pomaže u tome, time što pregovara s njima. Čak i o novcu Međunarodnog monetarnog fonda, odnosno hoćemo li dobiti kredit ili ne. Čekajte malo! Zašto ta trojica, zašto ne narod Bosne i Hercegovine preko svojih predstavnika?! Šta to znači? Bilo kako bilo, to je bio jedan od naših zahtjeva. Takođe smo iznijeli zahtjev da se umanje plate svih predstavnika u parlamentima Bosne i Hercegovine, Federacije i Republike Srpske, ali da se povećaju plate učitelja, ljekara, vatrogasaca, policajaca, te da se one usklade sa privatnim sektorom. Posljednji set naših zahtjeva odnosio se na korupciju. Zahtijevamo nultu toleranciju na korupciju. Toliko je slučajeva sada gdje su ljudi uhvaćeni kako koriste ove izvanredne okolnosti pandemije Covid-19, gdje se krade na sve strane, kao kod slučaja nabavke medicinske opreme koja je u najmanju ruku sumnjiva. Konačni zahtjev je da se provjere diplome svih članova Parlamenta, jer neki su zapravo kupili diplome i kriju to, pa to treba da se provjeri.

Još jedna prelijepa stvar je to što, nakon što su nam ukinuli struju pa nisam mogao nastaviti nego sam samo uzeo spikerfon da završim što sam počeo, okupljeni nisu htjeli da idu kući pa im je policija govorila da moraju da se nastave kretati. Oni nisu to htjeli, nego su samo stajali i htjeli mi postavljati pitanja. To je osjećaj kad ste okruženi stotinama ljudi i još hiljade vam prilaze, i samo žele da nastave razgovor. Taj trenutak mi se urezao u sjećanje: sa svim tim ljudima koji su samo željeli da se bar pozdrave ili da razgovaraju sa mnom o nečemu što im je važno. Fotografisao sam se sa hiljadama ljudi jer ljudi su željeli da se fotografišu sa mnom. To je znak da nada zaista živi ovdje.

Clark Curtis:

Na to se odnosi i moje posljednje pitanje. Je li to oprezni optimizam da ovo možda jeste iskra koju si tražio za budućnost, da izneseš sve ovo pred ljude?

Mirsad Hadžikadić:

Na to pitanje mogu odgovoriti na mnogo načina. Nakon protestne šetnje sam čuo da je neko rekao da ovo više nije iskra, nego je plamen. U smislu toga gdje se sada nalazimo u svom razvoju, nadam se da ćemo pročistiti Bosnu i kreirati novo okruženje gdje novo može procvjetati: nove ideje, novi ljudi, novi način razmišljanja. S druge strane, mi smo još uvijek

iskra. Ja sami taj dan vidim kao iskru nove budućnosti Bosne i Hercegovine i za takvu budućnost. Jer, prisustvo 30.000 ljudi na ulicama jednostavno pokazuje da je ovo novi dan. Zato ljudima često kažem da treba da počnemo odbrojavati dane. Subota, 30.05.2020. godine je nulti dan. Nedjelja je dan 1, ponedjeljak je dan 2, i tako dalje.

Clark Curtis:

Mora da si sretan. Vidim to, vidim da si zadovoljan i ponosan.

Mirsad Hadžikadić:

Da, zaista sam zadovoljan šta i kako se sve dogodilo. Volio bih da nije došlo do kasnijih razmirica, ali sve ima svoj razlog pa bi čak i to mogla biti pozitivna stvar. To je pomoglo nama da se definišemo naspram njih. Nisam želio da nas progutaju i zasluge preuzmu oni koji nisu obavili nikakav posao. Jednostavno nisam mogao to proniknuti. Ali, na kraju je sve ispalo najbolje.